

credo

Vasile Andreica

ne-mpovărează mituri cronofage
cu euri și cu țări și dumnezei
iar inima în inocența ei
le bate toba până se retrage
în insula odihnei taciturne
și-ncetinește moara bieteii minți
la ceasul picotelilor nocturne
când sfinți și zbiri devin subit cumiți
căci gravitația ne ghemuiește
atrași spre centrul firii-n care crește
ființa-ntru iluzii și măririi
închipuindu-și mii de amăgiri
până ce toate-și află încheierea
topite-n matca veșnică: tăcerea.